

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Έν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἑπτά ἢ οὐκ, λ. 40, τρεῖς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

δὲν μπορούσε νὰ ἦνε ἄλλο παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποσον συνέλαβον, ἐξετέλεσαν, ἐμελέσαν, ἐτραγούδησαν καὶ διευτυμπάνισαν γθὲς αἱ Ἀθηναίαι. Ἦτο ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν προτέρων φανερόν, καὶ μόνον οἱ διεφθαρμένοι τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν καὶ τὰς ἐλπίδας, δὲν ἤμπορούσαν νὰ τὸ προΐδωσιν. Ἐὰν ἦτο ἄλλο τὸ ἀποτέλεσμα, αἱ Ἀθηναίαι σήμερον θα ἐκκιδεύοντο καὶ θὰ ἐθάπτοντο· ἐνῶ αἱ Ἀθηναίαι ἐγεννήθισαν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ζῶσι καὶ νὰ τιμωρῶσι τοὺς ἐναγείς καὶ τοὺς ἀσεβεῖς εἰς τὴν δόξαν των, ἧτις εἶνε ὁ ἔρωις τοῦ καλοῦ, καὶ εἰς τὴν θρησκείαν των, ἧτις εἶνε ἡ Δημοκρατία. Ὁ ἀγὼν δὲν ἦτο γθὲς δημοκικός· ἦτο ἀγὼν κοινωνικός. Ἐπάλασεν εἰς λαὸς ὀλόκληρος ἐνάντιον μιᾶς ομάδος κεφαλαιούχων καὶ πατρίδα τὸ χρηματιστήριον. Τὸν λαὸν ἀντεπροσώπευεν ὁ Σοῦτσο ς, τὴν ομάδα ὁ Μελάς. Οἱ ἄλλοι ὑποψήφιοι ἦσαν εἰδύς κομπάρσων. Ἐὰν ἤξευραν ποίας διαστάσεις θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἐφετεινὸς ἀγὼν καὶ εἰς ποίαν θὰ ἐρθανε περιωπὴν, βεβαίως ἤθελον ἀποσυρθῆ ἑγκαίρως· ἀλλὰ ἐξέθεσαν ἀπαξ τὴν κάλπην καὶ ἡ φιλοτιμία των τοὺς ἠνάγκαζε νὰ τὴν ὑποστηρίξουν. Τὰ δικαιώματα τῆς πρωτεύουσας, τὴν σημαίαν τῆς δημοκρατίας, τὴν τιμὴν τῆς κοινωνίας, τὸν ἔθνισμὸν καὶ τὴν φιλοπατοίαν αὐτῆς, τοῦτων ὅλων ἀντιπρόσωπος ἦτο μόνος ὁ Σοῦτσο. Ὁ λαὸς ἔχει ἐνστικτικὰ, τὰ ὅποια εἶνε σοφώτερα τῆς σοφίας τῶν σχολαστικῶν. Οἱ σχολαστικοί, οἱ θεωρητικοί, οἱ μπάσικοι ἐνόμιζον ὅτι τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, ὡς ἐφημερίς ἀνεξάρτητος, ὄφειλε νὰ ὑποστηρίξει τὸν κυρίον Φρεαρίτην. Δὲν ἐνόησαν ὅτι τὸ **Μὴ Χάνεσαι**, ἀφ' ἧς ἰδρῦθη, πολιτικὸν μὲν ἀγῶνα ἔχει τὴν επικρατησιν πολιτικῆς τοῦ ἔθνικου συμφέροντος, ἀντὶ τῆς πολιτικῆς τῶν ἰδιαιτέρων συμφερόντων μικρῶν ἢ μεγάλων ομάδων, κοινωνικὸν δὲ ἀγῶνα ἔχει τὸν πόλεμον κατὰ τῶν χρυσοκαυθάρων, ὡς προπαρασκευαζόντων ἐδῶ οἰκονομικὴν ἐπανάστασιν καὶ διὰ τῆς βίας ἀνατρεπόντων τοὺς ὄρους τῆς κοινωνικῆς ἰσορροπίας. Θὰ ἦτο λοιπὸν μωρὸν τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀπέναντι τοῦ ἀπροσδοκῆτου τολμήματος τῆς τάξεως αὐτῆς τῶν Μεσιτοπαικτικῶν τοῦ νὰ καταλάβουν ἐξ ἐφόδου ἢ μάλλον νὰ ἀγοράσουν τὴν δημοκρατίαν, ὡς ἀγοράζουν ἐν τῷ Ἀναβρυτηρίῳ παλαιὰ ρεβόλβερ καὶ παλαιὰ βρακιά, ἐὰν δὲν ἀπέβλεπεν ἀμέσως πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φυσικῶς καὶ ἱστορικῶς καὶ

πραγματικῶς ἀντεπροσώπευε τὰ πυκνὰ στρώματα τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας.

Οἱ διδάσκαλοι μπορεῖ νὰ κάμουν συντακτικὰ καὶ εἰσηγήσεις, ἀλλὰ δὲν κάμνουν πολιτικὴν. Ὅταν προκειμένου νὰ ἐκλεχθῆ ἐν Παρισίοις βουλευτὴς μία ἐξοχότης, ὡς ὁ Ρεμουζᾶ, καὶ μία μετριότης, ὡς ὁ Βαροδέ, τίνα ἐπροτίμησεν ὁ πολιτικώτατος Γαμβέττας; Ἐπολέμησε τὸν Ρεμουζᾶ καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ Βαροδέ. Διότι ὁ Ρεμουζᾶ ἦτο τὸ κόμμα τῶν χλιαρῶν καὶ ὁ Βαροδέ ἦτο ἡ δημοκρατία τοῦ μέλλοντος. Οἱ ἐδῶ σχολαστικοὶ ἤθελον νὰ δεχθῶμεν ὡς ὑποψήριον ἐφημερίδος ἀγωνιζομένης ὑπὲρ τοῦ τόπου, καὶ ὄχι ὑπὲρ τῆς σακκούλας τῆς, ἐκεῖνον δὲ ὑπέδειξε τὸ χλιαρώτερον ἐν τῇ πολιτικῇ κόμμα, τὸ σχεδὸν ἀγνωστον ἐν Ἀθήναις, τὸ κόμμα τῶν ἡμετέρων τοῦ κ. Δεληγιάννη· ἀλλὰ ἡ πρωτεύουσα ἀκούει Δεληγιάννην καὶ ἡ φρίττει ἢ γελᾷ. Διότι ἡ πρωτεύουσα δὲν εἶνε καμμία ψιλὴ ἢ ἄχαμνὴ ἐπαρχία, ὅπου μπορεῖ καὶ νὰ ἐπιτυχάνουν καὶ ἡμετέροι, ἡ πρωτεύουσα εἶνε ρωμαλέος Ἡρακλῆς ὅστις εἰς μίαν φιλικὴν περίπτωσιν ἰσπανίγει, μὲ ἓνα δὲ γρόβον συντρίβει καὶ κάμνει κομμάτια. Τὸ πρῶτον ἐπάθεν ὁ κ. Φρεαρίτης πρὸς δὲ ἀπενεμήθησαν ὅλαι αἱ τιμαὶ καὶ ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, εὐλαβηθέντος καὶ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνου τὸ ἀγῶν παρελθόν του καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ περιβολὴν, τὸν ἐστέργησεν ὁ μὸς τῆς τιμῆς τῆς ἐκλογῆς, διότι ἡ πρωτεύουσα πολιτεύεται, δὲν φιλολογεῖ οὔτε γραμματολογεῖ.

* *

Ἐπολιτεύθη δὲ ἡ πρωτεύουσα μετὰ φρονήσεως, μετὰ γεν αἰτήτος, μετὰ φιλοτιμίας, σχεδὸν μεθ' ἡρωϊσμοῦ. Ὁ κυρίαρχος λαὸς, τὸν ὅποιον κοροϊδεύει καὶ κατεριωνεύεται ἡ σημερινὴ Ἐφημερίς τοῦ Κορομηλά, εἶδει μεγαλοφροσύνην τῆς ὁποίας ἔχρος ἂν εἶχον οἱ κοροϊδεύοντες αὐτὸν θὰ ἦσαν ἄλλοι ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ κα' ἴκοντος αὐτῶν καὶ ὄχι τοιοῦτοι οἳ εἰσι. Καὶ ἦτο ποτε δυνατόν νὰ διεξαχθῶσιν αἱ ἐκλογαὶ συνταγματικώτερον, ἐν τῷ μεγάλῳ πνεύματι τῆς πρὸς τὴν πατρίδα λατρείας ὅπως διέκει διὰ τοῦ θεμελιώδου ἡμῶν χάρτου καὶ ὄχι ἐν ταπεινῇ ἐρρηκείᾳ ὅποιαν τοῦ ἐδῶσαν οἱ ἐμπειρικοὶ συμφεροντοθῆραι πολιτευταί μας; Βεβαίως διὰ τινὰς ἐκ τῶν δημοσιογράφων, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ὑπῆρξε λίαν δυσάρεστον· διότι τὸ νὰ φαίνεται τις εὐάρεστος εἰς τοὺς Χρυσοκαυθάρους ἀγαπηροὺς τὴν ἑλλησιν ἐκατοστῶν συνδρομητῶν. Εἰς τὴν περίστασιν ὁ μὸς αὐτῆν δὲν εἶδειξεν ὁ πολλὸς τύπος εἰς τὸν λαόν, ὡς ὅ-

φειλε, τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος· ἀλλ' ὁ λαὸς, ὡς δὲν ὤφειλεν, ἔδειξεν εἰς τὸν πολὺν τύπον τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος. Ὑπερῶν τοῦ κυριάρχου λαοῦ πέρασε διὰ μαγείας χρυσοῦν σύννεφον ὡς ὁ ἐπικινδυνωδέστερος τῶν πειρασμῶν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔψαυσε. Μπορεῖ νὰ διελύθῃ τὸ σύννεφον εἰς χρυσοῦν ψυχάλισμα διὰ μερικοὺς κόλπους, καὶ τώρα ἴσως δυσχερῶς σπύνιαι οἱ καλλωπισταὶ ὅτι ἀντὶ χρυσοῦς βροχῆς θὰ ἔχουν μόνον τὴν ἀθηναϊκὴν σκόνην, ἀλλὰ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ ψυχάλισμα ἔμεινε μόνον τοῦς μύσους, πολλοὶ δὲ ἀναγκασθέντες νὰ δεχθῶσι τὸ στίγμα ἐλάφρυναν αὐτὸ κατὰ πολὺ, ἀρνηθέντες νὰ δώσωσι τὴν πωληθεῖσαν ἤδη ψῆφόν των. Καὶ προδῶντες τὴν ἀτομικὴν πίστιν δὲν ἐπρόδωσαν τὴν ἐθνικὴν πίστιν.

Εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν λαόν, ὡς εἰς εὐπιστον κόρην τὴν προδοσίαν τῆς τιμῆς διὰ τοῦ χρήματος, ἐπρότειναν οἱ χρυσοκάνθαροι οὐδὲν πλέον, οὐδὲν ἔλαττον, ἀλλ' ἢ νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ἐθνικὴν προδοσίαν ἐν τοῖς δημοτικοῖς. Καὶ κατόπιν θὰ ἐξηγόρουν τὴν προδοσίαν τοῦ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Διὰ τίνος μέσου θὰ ἐξελέγετο ὁ Μελᾶς ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ χρήματος; Διὰ τί δὲν ἐκαλλιέργει τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρὸ ἐνός, πρὸ δύο, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὅπως πράττουσι πάντες οἱ εἰς τὴν πολιτικὴν κατερχόμενοι; Διότι ἐνόμιζεν ἐν τῇ ἀρελείᾳ του ὁ ἄνθρωπος ὅτι θὰ χύτῃ τῆς παραμοναῖς ὀλίγαις χιλιάδεις εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ θὰ πάρῃ τὴν ἐκλογὴν. Ὁ δὲ λαὸς τῷ ἀπάντησεν ἀκριβῶς διότι ἔχουσε τῆς χιλιάδες αὐταῖς, τὸν κατήντησε νὰ κυλισθῇ ἐντὸς τῆς κάλπης μαζὺ μὲ τὸν Μενιδιάτην!

* *

Ἐὰν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν κ. Μελᾶν, πλὴν τοῦ κόσμου τῶν Ὀμογενῶν, τοῦ κόσμου τῶν Τραπεζιτῶν, τοῦ κόσμου τοῦ Χρηματιστηρίου, ὑποστηρίζει καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως δι' ὅλης τῆς ἐπιτροπῆς τῶν πέντε ὑπουργείων, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας ἔδειξε χθὲς δύναμιν ἣτις ἀδύνατον νὰ μὴ φανῇ εὐεργετικὴ εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς πλουτοκρατικῆς δυνάμεως ὑπὸ τῆς ψήφου τῆς πρωτεύουσας εἶνε γεγονός ὅπερ ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιρρέσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ μέλλοντος. Ἐτήρησε χθὲς ἀνέπαρα εἰς τὰς χεῖράς του ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας; καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτυχῶς ἐπαρχίαι τὰ ἐκλογικὰ του δικαιώματα καὶ τοῦτο σημαίνει πολὺ καὶ θὰ σιμᾶν περισσότερον διὰ τὸ μέλλον. Τὰ ἔθνη ἀπειλοῦνται ὅταν ἡ πολιτικὴ δύναμις συγκεντρῶται εἰς χεῖρας ὀλίγων. Ἄλλ' ἐν βῶπ ἀμέριστον διαθέτῃ καὶ διαχειρίζεται αὐτὴν ὁ λαὸς, τὰ ἐνστικτὰ τῆς αὐτοσυντηρητικῆς εἶνε τόσον καταβλητικὰ, ὥστε νὰ τὰ διαχειρίζεται πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ. Ἡ νίκη τῆς πρωτεύουσας εἶνε νίκη ἐθνικὴ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Εἶνε τόσον νικητὴ ἠθικῆ, ὅσον καὶ νικητὴ ἐθνικῆ. Ὁ χρυσοῦς ἐταπεινώθη, ἐταπεινώθη ὅμως καὶ ἡ πλουτοκρατία συνασπισθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Τρικούπη. Κακὸν προμῆνυμα αὐτὸ διὰ τὴν παντοκρατορίαν ἣν ἐζήτησε νὰ στηρίξῃ ἐπὶ τῶν συμπερονοτῶν τῶν ὀλίγων. Δυνατὸν νὰ παραδίδονται αἱ πρεσβείαι λάφυρα εἰς τὴν συναλλαγὴν ἀλλὰ δὲν παραδίδονται καὶ τὰ αἰρετὰ ἀξιώματα, διότι αὐτὰ εἶνε σημαῖαι καὶ σημαῖαι δὲν ἐσυνείθησε νὰ παραδίδῃ ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας. Οἱ πλανηθέντες, ἄς ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀς ἐξιλεώσωσι τὸ ἐγκληματὶ τῶν διότι, μετὰ τὴν νίκη των, νικηταὶ καὶ ἡττηθέντες ἐσμὲν ἀδελφοί. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Μελᾶς ἄς βαπτίσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν τρομερὰν ἦτταν ἣν ὑπέστη, διότι ἡ ἦττα αὐτὴ εἶνε ἰκανὴ νὰ τὸν ἐξαγίστη, ἐνῶ ἡ νίκη θὰ τὸν ἐρύπαινε μέχρι συντελείας τοῦ ὄνοματός του. Τὸν λυπούμεθα καὶ τοὺς λυπούμεθα, καὶ ἴσως τοὺς παρεπι-

κράναμεν πέραν τοῦ δέοντος· ἀλλὰ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀληθοῦς δημοσιογράφου εἶνε τὸ σχηματίζειν ἔχθρους, καὶ ἡμεῖς ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν ἐντολὴν ἣν ἐλάθωμεν παρὰ τοῦ λαοῦ.

Καλιθεῖν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐψηλότερος ἀμύστακος σχεδὸν νεανίας, μὲ σεμνὸν ἐξωτερικὸν ἀνέλασε νὰ περιεργασθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνοπίου τῆς οἰκίας τοῦ κ. Τρικούπη πεζοδρομίου τενεκὲν ἡχρότατον, ἀκτινολογίσαντα ὅλας τὰς ἡχοῦς τῆς ἐκλογικῆς πρωτεύουσας εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν οὐ; τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Αὔρον τὸ ἑσπέρα; τὸ «Ψάθινο Καπέλλο,» ἡ δημοτικωτάτη τῆς ἑρηνῆς αὐτῆς περιόδου κομωφία, παρασταθῆσεται ἐν τῷ θ' ἀτμῷ «Ἀπόλλωνος» ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδριανοῦ θιάσου καὶ κατα μεταφράσειν τοῦ φίλου μας κ. Α. Λεονάρδου, ὑποστηρικτοῦ θερμοῦ τῶν θεάτρων μας διὰ μεταφράσεως κατ' ἐκλογὴν ἔργων καλῶν τὰ ὅποια φέρουσι πάντοτε ἐν ἑαυτοῖς τὸ γούρι τῆς ἐπιτυχίας.

Η ΧΘΕΣ

Εἶδατε ποτε μαθήτριαν, προστοιμαζομένην διὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς; Ὀλίγαι μόνον ἡμέραι τῆ ὑπολείπονται νύκτα καὶ ἡμέραν σκύβει ἐπὶ τῶν βιβλίων καὶ τετραδίων τῆς, ἐπιμελῆς καὶ φιλοτιμῶς κατέστη σκαῖα, ὠχρίασε, δὲν ὄμιλεῖ. δὲν κοιμάται διὰ νὰ μελετήσῃ, καὶ κοιμάται διὰ νὰ ὄνειρευθῇ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τὴν φαντάζεται, καὶ τὰ γονατὰ τῆς λύνονται φαντάζεται τραυλίσματα, ἀποτυχίαν, λειποθυμίαν, κόλασιν καθικετεύει, ἀξιοὶ παρὰ τῶν γονέων τῆς νὰ μὴ παρερθεθῶσι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν... εἰς τὸ αἶσχος τῆς. Καὶ ὅμως ἀνατέλλει ἐκείνη μὲ τὸν ἴδιον καὶ αἱ ἄλλα ἡμέραι ἤλιον, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῆς, καὶ παρορτίζεται πρὸ τῶν δημίων τῆς, καὶ ἐξετάζεται, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! στέκεται ὀρθὴ εἰς τὰ πόδια τῆς, καὶ ἀπαντᾷ τολμηρότατα εἰς τὰς ἐρωτήσεις, καὶ δὲν τρέμει ἡ φωνὴ τῆς, καὶ περιβλέπουν θρασῆ τὰ βλέμματά τῆς, καὶ μειδιᾷ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς, καὶ ἀτκτεῖ μὲ τὰς συμμαθητρίδας τῆς, ἐπιτυχᾶνει, ἐπαινεῖται, τελειώνουν τὰ βιάσανά τῆς· ἐξέρχεται πτερωτῆ, ὀλη γέλοια, θύροθος καὶ τρέλλα.

Ἄλλο. Ἐκεῖνος ὁ θεοτρελλο; ἐραστὴς σπαρταρᾶ, μονοῦ ἐπιληπτικῶς, ὑπὸ τὴν προσβολὴν μιᾶς συνεντεύξεως· μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἶδῃ τὴν ἐκείνην του· ἂ! μὲ πόσην ἀγωνίαν μετρά τὴν ὥραν. Ἐντὸς τοῦ τεταραχμένου ἐγκεφάλου του ὅποιος κόσμος ἀνακινεῖται λογισμῶν καὶ παραλογισμῶν! Πότα ἔχει νὰ τῆς εἴπῃ! Ὅτι εἶνε εὐχλωπτος ἔννοιά τῆς ὡς ὁ Περικλῆς, βροντερός ὡς ὁ κεραυνός, ἀτελειότητος ὡς ὁ Δελφικὸς ἄγγελος! καὶ εἰ πλέον, ἂν τὴν συλλάβῃ ψευδομένην, ἂν... ἂν... ἂ! εἶνε ἔτοιμος νὰ γίνῃ καὶ Ὁθέλλος. Καὶ νά! ἡ ὥρα παρήλθεν, ἐρῆσεν ἡ τρομερὰ στιγμή, καθ' ἣν παρὶσταττι ἡ παροιμιώδης συνέντευξις μεταξὺ Χίου ἐραστοῦ καὶ ἐρωμένης, ἡ ἐπὶ μῆνας καθ' ἑσπέραν ἐπαναλαμβανομένη, ὁ Χιώτης ρίχνει μίαν κομπουρὰ ὑπὸ τὸ παρὰ τοῦ τῆς: τὸ παράθυρον ἀνοίγεται:—Ἐσὺ εἶσαι Τζανῆ;—Ἐγὼ εἶμαι Λενιώ.—Καλὴ νύχτα, Τζανῆ!—Καὶ ὁ Χιώ-

της ἀπύρχετο νὰ εἶρῃ τοὺς φίλους του τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὸ ἐρωτικὸν γλέντι του.

Αἱ ἀνωτέρω δύο παρομοιώσεις, εἶνε κᾶπως τρυφεραὶ δι' ὅτι θέλομεν νὰ παραστήσωμεν, ἀλλ' οὐχ' ἦττον ἀκριβεῖς. Ἡ μαθήτρια καὶ ὁ ἐραστὴς, πολυκύμαντος ὑπῆρξεν ἡ φρενὴν ἐκλογικὴ κίνησις, ἀπειλοῦσα κατὰ λογικὴν συνέπειαν τρικυμιώδη καὶ δεινὴν τὴν χθεσινὴν ἡμέραν. Αἱ φρεντιώδεις διαδελώσεις τοῦ φρονήματος ἐκάστης φατρίας, ἡ λυσσαλέα κατὰ τῶν τοίχων καὶ τῶν δένδρων ἐπιδρομὴ τῶν δελτίων τῶν ὑποψηφίων μας, αἱ θορυβώδεις ἀμαξοδρομίαι νὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ὑβριστικαὶ παρελάσεις, ἡ κοινωνικὴ ἀντιθεσις τῶν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς διαμαχομένων, αὐτὸς ὁ ἐν μέσῃ ὁδῷ, πιστῶς χορευθεὶς συρτὸς ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς καρμιούτσας καὶ τὰ ζῆτω ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος δημάρχου, αἱ ὄψεις, αἱ ἀστραπαὶ τῆς δημοσιογραφίας, καὶ τῆς ρυπαρογραφίας αἱ ἀναθυμιάσεις, καὶ τὸ κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου μιᾶς εὐνομήμου πρωτεύουσας αἶσχος ἐπὶ ἀγοραπωλησίας, αἱ ἐξ ἐφόδου ἀλώσεις ἢ παραδόσεις σηματῶν, οἱ τραυματισμοὶ, ὁ θάνατος, μία πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν, ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ὑπὲρ τοῦ Κοιμητῆρος διαχύσεως ἡ τραγικὴ λύσις διὰ ποδοπατημάτων τῆς σημαίας του, καὶ ἄλλα εἰσέτι,—ἦσαν εἰκόνας, ἀπολαύσεις, μπαλάδες; πρωτοφανεῖς διὰ τὰς Ἀθήνας, προκάλουν τὸ ἄλγος τῶν φρονιμῶν, καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῶν ἐφημεριδῶν, καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τὰ πρῶτα κρούσματα μείζονός τινος; καὶ σκοτεινοτέρως ἀνωμαλίας, τῆς ὅποιας στάδιον φυσιωτικῶτα ἠδύνατο νὰ ἦνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς. Καὶ ὄχι μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς πλείστασις ἐπαρχίαις ὁ διαδηλούμενος ἔκτακτος ἀναδρασμὸς εἰς συμπλοκάς καὶ πληγὰς καὶ φόνους μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὑποψηφίων δημάρχων εὐλόγως παρεῖχον ἀφορμὴν πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἐπίτασιν τῶν ἀνησυχιῶν. Ὅταν αἱ ἀψυμαχίαι εἶνε τοιαῦται, ποῖος θὰ εἶνε ὁ τελικὸς ἀγὼν! Ἄ! δὲν θὰ περᾶσιν ἔτσι αἱ φρεναὶ ἐκλογαί!

Ἐν τούτοις ἡ χθεσινὴ Κυριακὴ ἦτον ἡ θορυβωδέστερα, ἀλλὰ καὶ ἡ γλυκυτέρα τῶν πανηγύρεων.—ἡ γλυκυτέρα, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς; φρενογονίας· διότι δὲν ἀγνοοῦμεν τί φαρμάκκι ἐπότισε μερικοὺς...—ἐξημέρωσε καὶ ἐβασίλευσεν ὡς λεπτόν εἰρωνικὸν φιλοσόφου μειδιᾶμα, ὡς φαιδρὸς ἀλαλαγμοῦ λούστρου. Ἐκεῖνοι οἱ ἀντίθετοι ἠλεκτρικοὶ σπινθηρες—τῶν κομμάτων, οἵτινες συναντῶμενοι ἠδύνατο νὰ ἐραγαθῶσιν εἰς ἀστραπάς—καυγάδων, ὄχι μόνον εὐρίσκοντο εἰς διηνεκὴ συνάντησιν, ἀλλ' ἀκαταπαύστως συνεπιέζοντο πρὸ τῶν τόπων τῆς ψυχοπορίας, καὶ συνηνοῦντο ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στέγην ἐκλογεῖς, καὶ ἐκλέξιμοι καὶ ἀντιπρόσωποι, χωρὶς νὰ διαταραχθῇ τὸ παράπαν ἡ ἐμμελὴς τάξις τῶν πιπτόνων ἐντὸς τῆς κάλπης σφαιριδίων, ὑπὸ μακρὰν παράταξιν μεταξὺ τῶν διαμαχομένων, οὐχὶ ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων καὶ ἀγριοτήτων, ἀλλὰ χαριεντισμῶν, καὶ ἀστεισιῶν, καὶ σαρκασμῶν, σύμπαθῶν ἐκ τῶν προτέρων συλλυπητηρίων, καὶ ἀπειλῶν τενεκεδορορίας. Οὐδέποτε ἐν Ἀθήναις, καὶ πρὸ πάντων αἱ γειτονικαὶ πρὸς τὰ ἐκλογικὰ τμήματα συνοικίας παρὶστων ζωηροτέρων, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἄκακον ὄψιν τὰ μαγείρεα ἐπεδείκνυνον τὴν ἐπιμελεστέραν μαγειρικὴν των εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῶν θαμνῶνας βασιλεῖς τῆς ψήφου συνήπτοντο ἐπιγραμματικοὶ ἀκροβολισμοὶ μεταξὺ παροδιτῶν καὶ τῶν καθημένων πρὸ τῶν ἐργαστηρίων των· αἱ δὲ κυματίζουσαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου στιλπνοῦμεναι Μελαδικαὶ καὶ Σούτσειαι σημαῖαι, ἐσειόντο ἐν ὁμοίῳ ρυθμῷ, ἀντικρὺ ἢ πλησίον ἀλλήλων κρεμάμεναι, ὡς ἂν ἀπρηνημένοι καὶ ἀνεξίκακοι, συνεννοοῦντο

πλέον φιλικῶς. Ὅπου γρίλλια εἰς παράθυρα, καὶ σκαὶ πρὸ ἐξωθύρας, ἐκεῖ τὰ δροσερώτατα θηλακτῆς Πλάκας ἢ τοῦ Ψυρρῆ ἀνεφάνοντο ἡ στοιχηδὸν παρατεταγμένα παρήμενον· καὶ ἦκουε ἐκεῖ ἐνδιαφέρον καὶ φανατικὸν ὑπὲρ τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ δεῖνα, καὶ διανομὰς ψηφοδελτίων, καὶ ἐρωτήματα καὶ παλμούς! Καὶ ὅτε τέλος ὁ ἥλιος ἡτοιμάζετο νὰ κλίνη πρὸς δύσιν, καὶ ἡ ἐκλογὴ πρὸς τὴν ἀντολίαν τοῦ δημάρχου, ἡ πόλις ἤρξατο μεταβαλλομένη εἰς μεγάλην ρακέταν ἐνθουσιασμοῦ ἐραγεῖσαν αἴφνης κατὰ μυρίαις διακλαδώσεσι ὑπὲρ τοῦ ἀνατέλλοντος βασιλέως τῶν βασιλέων Σούτσου. Παῦ εὐρέθη ἐκεῖνος ὁ πλοῦτος τῶν αὐτοσχεδίων ἐπιγραμμάτων, ἄτινα ἀπὸ παντός ὁμίλου, ἀπὸ πάσης ἀμάξης, μαζὺ μὲ τὸν θόρυβον τῶν ζήτων καὶ τὰ πυρὰ τῶν φωσφορῶν, ἐτραγουδοῦντο καὶ διεσπείροντο ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ.

Οἱ τοῖχοι τῶν ναῶν, κατὰστικτοὶ ἀπὸ τὰ γαρτία τὰ ποικιλόχρα τῶν ὑποψηφίων δημάρχων καὶ συμβούλων· σπανίως ἐπιθέτει τὴν κυριάρχον χεῖρά τῆς τῆς ἡ πολιτεία ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ πάντοτε ρυπαρὰν μαρτύριον τὸ κακὸν τὸν ὅποιον ἐπιφέρει εἰς τὴν ἀσπιον σεπτότητα τῶν ναῶν ἡ ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν. Εἰς τὸν Ἄγιον Δημήτριον ὑπερίνω τῆς ἐξωθύρας τοῦ ναοῦ εἶνε ἐξωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τοῦ ὁμωνύμου ἁγίου ὄργιλος, ἐπὶ τοῦ ἵππου του μὲ τὸ ἀκόντιον τεταμένον φαίνεται ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ζεσγίζων τὰ βέβηλα ἐκεῖνα γαρτία καὶ σκορπίζων δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοὺς θρασεῖς ὑβριστὰς του. Πρὸ τῆς θύρας αἰωνία συνώθησις καὶ πάλη· εὐδαίμονες οἱ μαχόμενοι ὑπὸ σκιά, καὶ υπερήφανοι οἱ ὑπομέμοντες ὑπὸ τὸν ἥλιον. Δροσερωτάτην περιοχὴν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του παρέχει τὸ Μέγα Μοναστήρι μὲ τὰ δένδρα, τὰς ροδοδάφνας, καὶ τὰς πιπεριάς του. Στασίδις καὶ εἰκονοστάσια πεταγμένα ἔξω, πρὸς ἀνετον τοποθέτησιν τῶν καλῶν. Εἰς τὸν Ἄγιον Γεώργιον, φοβερὰ ἐπ' ὄψεος κατὰ τῆς θύρας, καὶ σπασίματα γυαλιῶν. Ἡ Ζωδὸς καὶ Πηγὴ διεκρίνεται διὰ τὸ ἀρεμάνιον τῆς φροναῖς, οὕσα ἡ ἀντιθεσις τῆς Μητροπόλεως, ἣτις ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ δέχεται καὶ Κυρίας, χάρις εἰς τὰς ἐξαιρετικῶς φιλοφρονητικὰς διαθέσεις τῶν ἐν αὐτῇ φρουρῶν. Πρὸ τῆς σχολῆς τοῦ Καραμάνου, βοῆ καὶ διαμαρτυρήσεις τοῦ κυριάρχου λαοῦ ἐναντίον τῶν μέτρων τῆς Ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ὁ πρόεδρος ἀναγκάζεται νὰ δημηγορῇ πρὸς τὸ πλῆθος. Ἐνίοτε ἐπιφαίνεται εἰσερχόμενος ἢ ἐξερχόμενος ἀπὸ τμήματος τινος, περισκερμένους καὶ καθίδρωτος ὑποψήφιός τῆς ἐκ τῶν δημάρχων τὸν περικυκλοῦσιν οἱ φίλοι του, καὶ τὸν περιεριστοιχοῦσιν οἱ λούστροι· τὸν παρατηροῦσιν ὅλοι ὡς περιεργῶν ζῶων. Μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὅποιονδήποτε ἡρώτας περὶ τοῦ ὑποψηφίου του, θὰ σοὶ ἀπάντη: «ὦρχία, περίφημα!» Αἱ κάλπαι τεταγμένα καθ' ὅλα τὰ γεωμετρικὰ σχήματα ἀποτελοῦσιν εὐθείας, τεθλασμένας, ἡμικύκλια, ὀρθὰς καὶ ἔξαιρας γωνίας· οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκθειάζουσι τὰς ἀρετὰς τῶν ὑποψηφίων των, ὡς οἱ μανάβηδες τὰ προϊόντά των.

Μετὰ μεσημβρίαν ἀρχεται διαδιδόμενη ἡ νίκη τοῦ Σούτσου· οἱ Μελᾶδες ἐν τούτοις φαίνονται ἀντέχοντες ἀκόμη. Μερικοὶ ψιθυρίζουν ὡς δημάρχον τὸν Φρεαριτῆν· ἄλλοι συγκατανεύουν νὰ παραδεχθῶν τὸν Σούττον, ἀλλὰ μετὰ κρατερόν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἀγῶνα, μόλις διασωζόμενον. Μὲ τὸ βασιλεῦμα τοῦ ἡλίου ἡ φήμη προχέεται διασαλπίζουσα τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τότε πτεροῦνται οἱ πόδες, ἀνοίγονται ἀκατάσχετα τὰ στόματα εἰς δοξολογίας καὶ νικητῆρια, παντοῦ κέντρων τῶν Σούτσου, καὶ εἰς κάθε κύκλον χαριτωμένου κέντρων τῶν Σούτσου, καὶ τῶν ἡδὴ ἀποκαλυπτομένων καὶ ἀφρογόμενων ἀνεκδῶτων εἶνε ὁ παρὰς τοῦ οἰκτρῶς ἀπύτυγχανόντος ὑποψηφίου. . .

Περὶ ὧρων ἐνάτην ἢ πρὸ τῶν διαφόρων τμημάτων κινήσεις εἶναι εἰς τὸ ζενιθ τοῦ σφίγγου αὐτῆς. Ἀναμένεται μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ψήφων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ὁ Σούτσος. Προκαταβολικῶς καί οἱ περὶ μερικὰς μετρίων, καὶ ροκίται διασχίζουσι τὸν αἴθερα. Αἱ ἐρωταπεκρίσεις μεταξὺ τῶν παρισταμένων πέρουν καὶ δύνουν. Ἀφικνοῦνται ὁμιλοὶ ἐξ ἄλλων τμημάτων, ἀνακοινούντες ἀποτελέσματα. Τὸ πεδῖον μένει ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν Σουττιστῶν. Ὁ Καλλιφρονᾶς ἐρχεται δεύτερος, ἢ ἐκλογὴ ἐτίμασε τὸν τοπισμόν, κατὰ τὴν φράσιν τῶν ὁ Μελά; τέταρτος! Ἀποκαλύπτονται ὅλον ἐκ τῆς κρύπτως τῶν τενεκέδες φιλοκαλῶς διεσκευασμένοι εἰς σκυροῦς καὶ εἰς ἰστέρας; λογαριάζονται τὰ γλέντια τῆς αἰθρῆς ἀπὸ κερδισμένα στοιχήματα. Εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου ἐπικρατεῖ ὁ τοελλότερος ἐνθουσιασμοῦ; χειροκροτήματα, ριχεται, ἐξώσται φορητοί ἀπὸ γυναῖκες. Ὑπαιθευτικαὶ ἀμαξοδρομικαὶ παρεσκευασμένοι, καὶ ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρον ἀντιχεῖ ἢ ἀναυώνησι: «Ζήτω αἱ Λούστραι!» ὡς σύθημα παρκασιῶ καὶ εἰρωνείας. Εἰς ἕκαστον ἐκφονούμενον ἀποτελεσμα, βροντῆ ἐπευρημῶν ἀντιχεῖ πέριξ, καὶ φωσφόρων ἀνταύγια διαχύνεται, μὴ εἰσφυλογία λούστρου ἐξακούεται, ἐν ἠκτικῶτάτων τραγουδαὶ ἀναπνῶν. Καὶ ἐξ ὧρων τῶν τμημάτων πεζοὶ καὶ ἀμαξοδρομοὶ διευθύνονται καὶ διαγκωνίζονται πρὸς ἐν μέρος:

Πρὸς τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου. Ἐκεῖ ἐγένετο τὸ ἀνάστα ὁ Θεός! λαμπάδες ἕκαστον εἰς τὰ παράθυρα, καὶ ὀφθαλμοὶ λαμπακοτόντες ἀπὸ τὴν γαράντων διεκρίνετο φωταγωγῶν τὸ γραφεῖον τῶν Νέων Ἰδεῶν πορφυρᾶ, κυανῆ, ἰόχρους ὀμίχλη διαχύνεται εἰς τὰ πέριξ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ τῶν παρ' αὐτῆν. Ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ κ. Σούτσου τὰ πάντα κατελημμένα, αὐλῆ, διάδρομοι, δωμάτια, κλίμακες, μέχρι καὶ τῶν κεράμων τῶν παρακειμένων οἰκίσκων. Ὁ κ. Σούτσος εὐχαριστεῖ ἀπὸ τοῦ

ἐξώστου τοὺς ἐκλογεῖς του, διότι ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἀγοράζονται. Δύο ὑπερμεγεθεῖς στεφάνοι εἶνε κατατεθειμένοι ἐπὶ τραπέζης. Καὶ τρίτος, τρισημίτος οὐός, ἐκ μυρτοκλάδων προσκομίζεται μετὰ τὴν ἐξῆς λακωνικὴν προσφώνησιν:

— Οἱ Λούστραι τὸν προσφέρουν εἰς τὸν κ. Δημάρχον!
Καὶ τέταρτος, ἀνθόπλεκτος ὁ Δημάρχος προπίπτει ὑπὲρ τῶν Λούστρων τῶν οἱ ἄλλοι Λούστροι ἀναμένουν νὰ λάβουν τὰ συγχαρίματα τῶν, ζουρνάδες ἀνακρούονται καὶ μετ' αὐτοῦ αὐτοσχεδῖοι ὑπὸ 4—5 ὄργάνων ὄρχηστρα. Νέοι ἔρχονται νὰ συγχαροῦν τῷ δημάρχῳ, οἱ μειναντες δὲν ἀποχωροῦσιν, καὶ ὁ ἐνθουσιασμοῦ καθίσταται ἀνοικονόμιτος.

Καὶ νὰ εὐρεθῆτε ἐξάρτα πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μελά! Εἶνε ἀκόμη ἀνοικτὰ τὰ παράθυρά του, ἀναδίδοντα μελαγχολικὸν τι ἡμῶς.

Ἄπ' ἐξω σιωπηλοὶ τινε: ὁμιλοὶ ἀκούει παρεμένον. Παρέκει παραφυλάττουσιν ἐφικποὶ σκυροῖ. Ἡ μορφή τοῦ ὑποψήφου ἀνερχέται ἐπ' ἐνός παραθύρου δια νὰ ἀναπνεύσῃ ἴσως ὀλίγον καθαροῦ ἀέρα, τὸν ὅποιον τόσον θὰ ποθῆ. Αἶφνης—καὶ μὴ νομίσετε ὅτι ἀντιγραφόμεν τὸ ἀρθρον τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου—ἀριστέροθεν ἐπὶ τῆς παρακειμένης ὁδοῦ ἀκούεται ὀξύτατος καὶ παρατεινόμενος ἦχος βαρέος τενεκέ κυλισμένου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ ὑποψήφιος στρέφει τὰ νῶτα εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἡσυχίας ἀρίεται εἰς τὸν δρομαῖος σπεύσαντα ἐφικπον φρουρόν. . . Μετὰ τινεσ ὥρας τὸ μέγαρον τοῦ κ. Μελά, ἐρημητικῶς κλεισμένον, σκοτεινότερον, εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν συνήθη βαρεῖαν καὶ ἀριστοκράτιδα ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ ὄψιν. Τὸ δὲ πρῶτ' ἤκούετο τὸ πλατάγμα δεινοῦ σφουγγαρίσματος.

Μόνον ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Φραερίτου τηρεῖ ἐτι ἀνοικτὰς τὰς δύο πτέρυγὰς της, ὡς νὰ τὰς ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τῆς ἐλπίδος. . . δὲν εἶχον καταφθάσει ἐτι ὅλα τὰ ἀποτελέσματα.

Ὁνοουλοῦδ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 443)

—Εἶσθε τρελλός!
—Τὸ γνωρίζω ἄλλ' ἀδιάφορον, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως, διὰ τῶν ἀλλοκότων ἰδεῶν μου, εὕρισκω τὸ μέσον νὰ καθωραρίσω τὸν βίον μου, δηλαδὴ ν' ἀπομακρύνω τὴν πληξὶν ἀπ' αὐτοῦ. Ὅταν εὕρισκωμαι ἐν μέσῳ τῶν φίλων, ὅλων εὐθύμων συντρόφων, νομίζετε ὅτι διασκεδάζω; Οὐχί, οὐχί. Προσεγγίζω τὰ χεῖλη μου εἰς ὅλα τὰ παρουσιαζόμενα εἰς ἐμὲ ποτήρια, χωρὶς νὰ διψῶ ἑλῶ, χωρὶς νὰ ἔχω ἐπιθυμίαν αἱ γυναῖκες αὐταί, ὡς ὑπολαμβάνετε θελκτικὰς εἶναι ὠραία βεβαίως. ἀλλὰ μὲν πλεσιόν των ψυχρῶς ὡς τμήμα πάγου. Τὸ πολὺ ἰνδοπέπερ: προσεβεί ἀηδία. Ἡ μέθη, ἢ ἐπιζητοῦσιν, εἰς τὸν κμπαρνίτην, εἰς τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ, εἰς τὰ ἡδονικὰ βλήματα, εἰς τὰς θερμάς θωπείας, δὲν εἶναι

ἀνταξία ἐκεῖνης, ἢν εὕρισκει τις ἐν τῇ ὄνειροπολήσει, ἐν ἰδανικῷ. Ὡ! τὸ ἰδανικόν! Ποῦ εἶναι; ἐν τῇ ὄνειροπολήσει. Ἴδου δὲ διατὶ ὄνειροπολῶ πάντοτε, βαρόνε. Ἡ ὄνειροπόλησις μὲ παρασύρει ἐπὶ τῶν πτερυγῶν της καὶ μεταβαίνω, μεταβαίνω. . . ἡδέως κατακυλινδούμενος εἰς ἀγνώστους κόσμους, ἰστάμενος καθ' ἑδὸν μόνον ὅπως συλλέξω τινὰς τῶν προσφιλεστέρων μοι ἀναμνήσεων, ζητῶν πάντοτε, οἶμοι! ὅ,τι δὲν εὕρισκω ποτὲ, μέχρις οὔ, μὴ ἀντεχουσῶν πλέον τῶν πτερυγῶν, ἢ ὄνειροπόλησις ἀφίπει με νὰ πέσω εἰς τὴν πραγματικότητα.

—Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσθε ποιητὴς Πέδρο.
—Τί τὰ θέλετε, βαρόνε, ἔχω ὄλας τὰς ἐλλείψεις! Εἶτα μεταβάλλων τόνον αἴφνης.
—Βαρόνε, ὑπέλαβεν, ἢ νεῖνις αὐτῆ;
—Τί λοιπόν;
—Δὲν μοι εἶπετε πολλάκις ὅτι οὐδὲν μοι ἀρνείσθε καὶ ὅτι προθύμως θὰ μοι ἐδίδετε πᾶσαν ἐξήγησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου;
—Ἀληθῶς.
—Βαρόνε, ὅτε μοι τὴν γυναῖκα ταύτην.
—Μίαν φωτογραφίαν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἐπιτυχῆ;
—Οὐχί, οὐχί, δὲν σὰς ζητῶ τὴν εἰκόνα ταύτην, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τοῦ ὁποίου παριστᾶ τὰ ὠραία χαρακτηριστικὰ.
Ὁ Δεσιμαῖζ ἀνεπήδησε κάτωχρος.
Ὁ βραζιλιανὸς προσέβλεψεν αὐτὸν μετὰ φλογεροῦ βλέμματος.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΝΘΗ

Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἐκλογαὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ θὰ ἐσχηματίζετο ρεῦμα ὑπὲρ τοῦ κ. Μελά καὶ ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν τραυματιῶν καὶ χωρὶς χρηματιστικῶν ἐπεμβάσεων. Εἰς τὸ ρεῦμα αὐτὸ, τὸ ὅποιον θὰ ἔφερον ἕνα οἶον δὴποτε φιλανθρωπικὸν τίτλον, θὰ συγκατελογίζομεθα καὶ ἡμεῖς ἐκ ψυχικῆς συντριβῆς πρὸς τὴν μεγάλην ἀποτυχίαν καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα αὐτὴν μαρτύρια!

Τόσαι χιλιάδες τιμῶν πολιτῶν πεφοβισμένων ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπιθέσεων μιᾶς τάξεως ἀνθρώπων—εἰς τὴν ὁποίαν εἶτε δικαίως εἶτε ἀδικῶς κατετάσσετο καὶ ὁ κ. Μελάς—κατὰ τοῦ πτωχοῦ αὐτῶν θυλακίου, ἀλλὰ καὶ πνεόντων ἐκδίκησιν, συνεπειρώθησαν ὅλοι μαζῆ συνήνωσαν τὰς κατὰ μέρος ἀσθενεῖς αὐτῶν δυνάμεις, ἀπετέλεσαν ἐν τεῖχος τὸ ὅποιον δὲν ἤδύνατο νὰ τρυπήσῃ σφαῖρα 500 λιρῶν ὀλκή; καὶ ἐξορηχσαντες ἀθροῖο συνεπέφεραν φαλλομέντο εἰς τὴν προνομιοῦχον τάξιν ἥτις μὴ ἀρκουμένη εἰς τὸ καχεκτικὸν των θυλάκιον ἐξήτησε νὰ ὑποδουλώσῃ καὶ τὴν ὑγίαν αὐτῶν ψυχὴν!

Ἐὰν ἠθέλομεν νὰ συναγάγωμεν συμπεράσματα ἐκ τοῦ μαθήματος τούτου θὰ κατεναλίκομεν καὶ χρόνον πολὺν καὶ χάρτην πλειότερον. Ἐν ὅμοις ἀσφαλῆς καὶ βέβαιον συμπεράσμα δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιωπήσωμεν: ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, καὶ ἐν πολλῷ ἀπωτέρω μέλλοντι, δὲν φαίνεται προωρισμένος διὰ τοὺς ἐσχάτους κοινωνικοὺς ἀγῶνας, ὑπὸ δὲ τὸν διαγελῶντα αὐτοῦ ὀρίζοντα δὲν θὰ ἀντηγήσωσιν ἴσως βόμβαι Ροσσίνη, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν δυναμίτιδα καὶ τὸ πετρέλαιον θὰ προστρέξῃ, ἀφοῦ τὰς μὲν πρώτας ἀντικατέστησε διὰ μικρῶν ἀβλαβῶν σφαιριδίων, τὸ πετρέλαιον καταναλί-

σκει ἐν τῷ ἡρέμῳ αὐτοῦ οἰκογενειακῷ βίῳ, καὶ μόνον ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει μεγάλων κινδύνων καταφεύγει εἰς τοὺς . . . τενεκέδες!

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐν παρόδῳ ἄλλ' ὅσα ἐψάλε γθὲς καὶ ἐτραγουδῆσε καὶ αὐτοσχεδίασε καὶ ἐμμελοποίησεν ὁ γνήσιος ἀθηναϊκὸς κόσμος θὰ ἐκίνουν τὴν ζήλοιστιαν καὶ τοῦ μικροτέρου πνεύματος, θὰ συνεκίνουν δὲ βαθέως καὶ τὰς ἀπονωτέρας ψυχὰς. Ἐὰν διὰ μιᾶς καὶ μόνης εἰκόνας—ἐν ᾧ χίλια δὲν θὰ ἐξήρουν ἐπεχειροῦμεν νὰ παραστήσωμεν τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ παρᾶ, θὰ μετεχειρίζομεθα τὴν πυρπόλησιν τοῦ Ἰοῦδα μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀχερένης αὐτὸς Κύριος ὑρίσταται τὰ πάνδεινα.

Ὅτε 200, οὔτε 500, οὔτε 1000 ἐστεφάνωσαν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δημοσιεύου Δημάρχου ὡς ἐκολακείοντο νὰ πιστεύουν οἱ περὶ τὸν Μελάν καὶ ἐτόλμων ν' αναβιάζον οἱ αἰδῆμονες ὡς κορίτσια ὀπαδοὶ τοῦ Σούτσου! 2000, κύριοι ὁμογενεῖς, 2000—αὐτὸς δὲν εἶναι ἀριθμὸς μετοχῆς—ὑπερψήφισε ὁ ὑποψήφιος τῶν Ἀθηναίων τὸν ἄλλον τοῦ χρηματιστηρίου. Προσέχετε τώρα σεις, φίλοι συμπολίται, τὴν ἀντεκδίκησιν εἰς τὸ χρηματιστήριον!

Καὶ ἐπλημμύρισαν ἐν μιᾷ στιγμῇ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ κατεπύκνωσαν τὴν ἀτμοσφαιραν ζητωκραυγαί, ζουρνάδες, βιολιά, θούρια ἄσματα, καὶ ἐπικήδαιοι ψαλμοὶ, σημαῖαι δὲ προέκυπτον ἀπὸ πάσης γωνίας φωτιζόμεναι ὑπὸ χιλιοχρῶμων βεγγαλικῶν, τροχοὶ ἀμαξῶν ἐκρότου πολλοὶ καὶ καμταῖκια ἐκροτάλιζον καὶ ἀτμοσιδηροδρομοὶ ἐσύριζε διηνεκῶς.

Πᾶσα ἀμαξα φέρουσα ὀμάδα σουττιστῶν ἀπετέλει καὶ ἕνα μουσικὸν χορὸν μετ' ἰδίαν αὐτοσχεδῖον καντάδα, ἢ ἑλληνικὸ

- Εἶναι μία ἐκ τῶν παλλακίδων, δὲν ἔχει οὔτω;
- Ὡ! Πέδρο, Πέδρο!
- Παρχωρήσατέ μοι αὐτήν.
- Ἀλλὰ τὸ παιδίον τοῦτο δὲν εἶναι παλλακίς! ἐπεφώνησεν ὁ Δεσιμαῖζ παράφορος.
- Ποῖα εἶναι λοιπόν!
- Εἶναι θυγάτηρ μου!
- Θυγάτηρ σας; Ἄ! . . .
- Ὁ νεανίας ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σύννοος, ἀνῆρτησε σιωπηλῶς τὴν εἰκόνα εἰς τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἐκάθισεν εἰς ἀνάκλιτρον ἀπέναντι τοῦ βαρόνου.
- Λοιπόν, εἶπεν ἔχετε θυγατέρα;
- Μάλιστα.
- Οἰκτεῖρον τὸν πλάνην μου, ἀλλ' εἶναι σφάλμα σας: διατὶ νὰ μὴ μοι εἶπτε ὅτι εἶχετε μίαν θυγατέρα;
- Δὲν λέγει τις ὅλα οὐδ', εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φίλους.
- Πόσας ἡλικίας εἶναι;
- Εἴκοσιν ἐτῶν,
- Καὶ ὀνομάζεται;
- Ἐρριέττη.
- Ὁραῖον ὄνομα. Ποῦ εἶναι;
- Μακρὰν. Διατρίβει μετὰ τῆς μητρὸς της.
- Τὴν βλέπετε συνεχῶς;
- Ποτέ!
- Εἶναι τοῦτο δυνατόν;

- Δὲν τὴν εἶδον ἀπὸ δέκα ὀκτώ ἐτῶν ἀφ' ὅτου ἡ βαρὼν καὶ ἐγὼ ἐχωρίσθημεν.
- Καὶ ποῖα εἶναι ἡ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ;
- Δὲν συνεβιάζοντο οἱ χαρακτηρισμοὶ μας.
- Πρέπει νὰ συμβιβασθῆτε.
- Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον;
- Μάλιστα ἀναγκαῖον, ἐψιθύρουν ὁ βαρόνος.
- Ἡ βαρόνη εἶναι πλουσία;
- Πλουσιωτάτη. Ἀλλὰ φυλάττει τὴν περιουσίαν της διὰ τὰ τέκνα της.
- Ἐχει δίκαιον εἶναι καλὴ μήτηρ. Ποῦ εἶναι ὁ υἱὸς σας;
- Εἰς Ἀφρικὴν στρατιώτης, καταταχθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν πόλεμον. Καλῶς ἐπραξε, νομίζω. Ἐν Παρισίῳ δὲν θὰ προήγετο. Εὐχαριστούμενος εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχέδιον θέλει εὐδοκιμήσει. Σήμερον εἶναι ὑπολογαγὸς τῶν σπαχιδῶν.
- Ὁ Πέδρο Κάστορα ἠγέρθη.
- Μὲ ἀφίνετε;
- Θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἐπανίδω τὴν ἐσπέραν ταύτην;
- Οὐχί.
- Μέλλετε νὲ ὄνειροπολήσετε; . . . εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν.
- Δὲν ἤξευρω.
- Τότε, μετ' ὀλίγον!
- Μάλιστα, μετ' ὀλίγον!
- Ὁ Πέδρο ἀπῆλθεν.

τραγουδι, η επί τέλους ψαλμωδίαν. Ένοείται τώρα ότι ο παρᾶς ἦτο τὸ θέμα πάσης συνθέσεως. Ἡ παπαρούνα, ἡ επαναστάτις παπαρούνα, συνανεμίχθη εἰς τὸν ἐκλογικὸν θρίαμβον καὶ ἠκούσθη ψαλλομένη:

Σὰν ἤθελες Μελᾶ μου, παπαρούνα μου,
σὰν ἤθελες Μελᾶ μου, Δήμαρχος νὰ γενῆς
ἄς πῆγαινες στὴν Πόλι, παπαρούνα μου
ἄς πῆγαινες στὴν Πόλι νὰ γίνης χαλβατζῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλη ἄμαξα διελαύνουσα βραδέως ἀφίεν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς βραχνῆν καὶ παράτονον εὐρωπαϊκὴν καντάδα, ὡσεὶ σάτυρον κατὰ παντὸς εὐρρωπαισμοῦ ἐν συνδυασμῷ λέξεων, ἐκφραστικωτάτων καὶ μετὰ τὴν ἀθάνατον ἐπωδὸν:

Τάρλα μπούμπα ταρλατὰ
φῆρε μὰς κι' ἄλλα λεπτὰ!

Ὡς ἀντίρροπος ὅμως τοῦ κακοζήλου τούτου εὐρωπαϊσμοῦ καὶ ὡς ὀδυνηρὸν συναπάντημα ἐνεφανίζετο ἄλλη σηκιοφόρος πληθὺς αὐτοσχεδιασθεῖσα εἰς ἐπικηδεῖαν πομπῆν καὶ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ψάλλουσα εἰς κωμικώτατον μονότονον ἦχον τὸ

Δεῦτε τελευταῖον ἀπασμὸν
δῶμεν τῷ Μελᾶ
ποῦ τοῦ φάγαν τὸν παρᾶ
καὶ τοῦ πῆραν τὰ μυαλά!

Καὶ ἄπειρα ἄλλα ἐψάλλοντο ἄσματα, ὧν οὐκ ἐστὶ ἀριθμὸς, ποικίλα τὸν χρόνον, τὸν τόνον, τὴν σύνθεσιν, τὸ ὄψος, ἐν συνδυασμῷ παραδόξῳ ὀνομάτων, λέξεων, ἰδιοτήτων καὶ ἐπαγγελμάτων ἀκόμη! Ἦτο καὶ αὐτὸ μία καταπληκτικὴ

Ὁ βαρὸνος πλησιάζας τὴν ἐστίαν καὶ παρατηρήσας τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρὸς του,

—Μάλιστα, ἐψιθύρισεν, εἶναι ὠραία καὶ πρέπει νὰ ἔγινε καλὴ κόρη.

Ἐπανελθὼν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Εἶχε γίνεαι σύννοος, σκυθρωπός.

—Εὐρίσκομαι εἰς στενοχωρίας, ὑπετονθόρισε. Διεσκέδασα, ἀπῆλαυσα τὸν βίον, με εἶδον διερχόμενον λαμπρὸν ὡς μετέωρον. Μετὰ ταῦτα, τίποτε, νύξ! Τετέλεσται!... Προσηνέχθη ὡς τις ἀνόητος. Ἄ! τὰ πάθη. Ἡμῶν ἰσχυρός καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ καταδαμάσω. Οὐχί, αὐτὰ εἶναι πάντοτε ζωηρότερα τρομερότερα!... Εἰς ποῖον κλάδον ν' ἀναρρυχθῶ!

Ὅλοι εἶναι σκωληκώδεις. Εὐρίσκομαι πρὸ τοῦ χειλούς τοῦ χαίνοντος βαρᾶθρου. Μόνη ἡ βαρὸνη ἠδύνατο νὰ με σώσῃ ἅμα ἤθελεν ἐπιθυμήσει νὰ μοῦ τείνῃ τὴν χεῖρα· ἀλλὰ δὲν θὰ πράξῃ τοῦτο. Καὶ μολαταῦτα εἶμαι ἔτοιμος νὰ μετανοήσω, νὰ παραιτηθῶ πάντων· μάλιστα, ἐν' ἀποφύγῳ τὴν κόλασιν ταύτην, ἥτις κατατρέπει τὰ ἐντόσθιά μου, πρέπει νὰ μεταβάλω βίον... Ἀλλὰ τὸ παρελθὸν μένει αὐτοῦ, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ αὐτό. Ἀκαμπτὸς ἡ βαρὸνη οὐδέποτε θὰ συγχωρήσῃ! Ὅπως ἐπέλθη βοήθῃς εἰς ἐμὲ, πρέπει νὰ τῇ ἀποδώσω τοὺς νεκρούς; πρέπει... Φάσματα φοικώδη, πάντοτε ἀπειλητικὰ, βασανίζονται χωρὶς νὰ δυνήθω νὰ τὰ ἀποδιώξω.

Μία προσέγγισις! Εἶναι ἀκόμη δυνατὴ; Θὰ ἀποπειραθῶ,

πλειονοψηφία καθ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀθωοτάτου ἄσματιόν ἐξεληθόντος ἀπὸ τοῦ μελᾶθρου τοῦ κ. Μελᾶ, τοῦ ἐξῆς:

Ζήτω ἡ Ἑλλάς
τοῦ Δημάρχου Μελᾶς.

Βλέπετε ὅτι οἱ περὶ τὸν ὑποψήφιον τούτον εἶναι ἡμίσητα ποιητικοί, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ βίας ἐπανεφέρουν εἰς τοὺς χρόνους μὰς τοὺς ὀνομαστοὺς στίχους τοῦ Ἐξαρχοπούλου:

Ναπολέω
εἶμαι λέω,
ἐγὼ στὸ λέω!

Μὴ λησμονεῖτε ἀκόμη ὅτι ὁ πολύμητις Παναγῆς ἐνκαρτεριζώτατα ὑπέστη καὶ τὸ πιτῆριον τοῦτο στρέψας ὡς ἀληθῆς χριστιανὸς καὶ τὴν ἄλλην αὐτοῦ παρεῖαν πρὸ τῆς ἀνεωγμένης τῶν Ἀθηναίων παλάμης καὶ συγχρόνως νίπτων τὰς χεῖρας αὐτοῦ—ὁ παμπόνηρος ὡσεὶ διὰ νὰ εἴπῃ:

— Ἀθῶος εἶμι ἀπὸ τοῦ... χρήματος τοῦ μάρτυρος τούτου!

Ἀκούσατε τώρα πῶς κατέττατον τοὺς ἀγωνισθέντας ὑποψήφιους Δημάρχους:

Σουτσοῦς

Καλλιφρονᾶς

Φρεαρίτης

Δαλέκος

Μελιδιάτης

Μενιδιάτης

Καὶ ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου κατέχευαν τὴν λαοπρόβλητον σημαίαν, ἐνῶ τὰς τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοῦ ἀφῆκαν νὰ κυματιζοῖσιν ἐλεύθεραι ἀὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πολέως. Ἐν

πρέπει... Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἢν λατρεῖ, ἢ θυγάτηρ αὐτῆς εἶναι ὡσαύτως καὶ ἰδική μου! Γνωρίζω ποῖα εἶναι τὰ δικαιώματά μου! Ἐὰν με ἀποκρούσῃ, ἐὰν δὲν θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε, λοιπὸν τότε θὰ λάβω τὴν θυγατέρα τῆς! Καὶ θὰ ἰδῶμεν αὐτὴ τότε θὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας μου. Μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα τί ἔχω νὰ φοβῶμαι; Οὐδέν. Αὐτὴ μόνη γνωρίζει καὶ μόνη εἶναι καταδεδικασμένη εἰς σιωπὴν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, κρουσθεῖσης τῆς αὐλαίας θύρας, ὁ Φρειδερίκος, ὁ θαλαμηπόλος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου...

—Τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ βαρὸνος μετὰ δυσαρρεσκείας.

—Εἰς κύριος θέλει νὰ ἴδῃ τὸν κύριον βαρὸνον.

—Ποῖος εἶναι;

—Ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

—Δότε,

Ὁ βαρὸνος ἀνέγνω τὸ ὄνομα.

—Ὡ! εἶπεν ἀνορθούμενος ὡς ὑπὸ ἐλαττηρίου.

—Διατάττετε νὰ τὸν εἰσαγάγω;

—Μάλιστα, μάλιστα, εἶμαι ἔτοιμος νὰ δεχθῶ τὸν κύριον Βὰν Ὅσεν.

(ἀκολουθεῖ)

τεῦθεν ἡ ὑπεροχὴ τοῦ κ. Μελᾶ ἀπὸ τὸν κατασχεθέντα τελευταίον.

Ὁ πόλεμος ἐν τούτοις κηρυχθεὶς μέχρις ἐξοντώσεως διεξήχθη στρατηγικώτατα ἐξασφαλίσας τὴν εἰρήνην ἐπὶ πολλὰς τετραετηρίδας ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἰσάμενος ἀπειλητικὸς κατὰ παντὸς μελετωμένου ἀνταρτικῶν κινήματος.

Ἡμεῖς εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς εἶπομεν αἰσθανόμεθα πραγματικὸν ἄλγος, ἀλλὰ:

σὰν δὲν ἤξευρες Μελᾶ μου νὰ παλεύῃς
τί ἐκόλαγες χαρτιὰ,
στὰ σοκάκια τὰ πλατιά!

Ψ. Ψ.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἐκ Πύργου, τὴν 3 Ἰουλίου.

Σύνταξιν Μὴ Χάνεσαι

Κρεσενίτης διὰ πλειονοψηφίας 276 ἀνεδείχθη Δήμαρχος ἐν ἀπάσαις παρελθούσαις δημοτικαῖς ἐκλογαῖς Αὐγερινὸς ὑπερτέρει 300—400· ἐκφραστικώτερα ἐκδικήσας καὶ ἀποδοκιμασίᾳ λαοῦ ἐπὶ εἰκοσαετίαν περιηρονομένου καὶ πιεζομένου δὲν δυνάμεθα νομίζομεν νὰ ὑπάρξῃ.

Ἡλέας

Ἐκ Μεσολογγίου, 1ῆν Ἰουλίου.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Σύνταξιν Μὴ Χάνεσαι.

Οἱ ἐκφορτωθέντες μέχρι τοῦδε εἰς Μεσολόγγιον παντὸς εἶδους ὑπάλληλοι εἰσὶν οἱ ἐξῆς: Παναγ. Ἀναγνωστόπουλος Ἄναστ. Λούρης, Φιλ. Καρβουνῆς, Γεώργ. Μεσσηνέζης, Γεώργ. Γεωργίου, Ἄνθρ. Τσιμόλπουλος, Πέτρος Τζιλόπουλος, Γεωρ. Μελέτης, Γεωρ. Νικιάκης, Ἀρσένιος Ἀριστείδης, Γεωρ. Κόννης, Βασίλ. Κασιχίτης, Πέτρος Λιανός, Ἄντ. Σουρδέλης, Σπυρ. Μπάτης, Στεφ. Βάλβης, Κλεομ. Ἀθήνης, Ἀθ. Τράγας Δημ. Μουσκέτος, Πανσανίας Τρικαλινός, Ταρολτάντος, Ἐπαμ. Ἀθήνης, Δημ. Τράγας, Ζω. Ζαχαγγίτης, Σπυρ. Βλαχάκος, Ἰω. Φονδρογιάννης, Δημ. Δαλοῦχος, Σκαλιτζᾶς, Γ. Καρβουνῆς, Κωνστ. Καραπάντος, Παντολέων, Γεωργ. Ἰωάννης Μιχαήλ, Σπυρ. Κίτσος, Δημ. Πανόπουλος, Σπυρ. Βάλβης καὶ πολλοὶ στρατιῶται καὶ χωροφύλακες ἐντόπιοι· πλείστοι τούτων ἐγκατέλειπον τὴν συγκαταθέσει τῆς Κυβερνήσεως τὰς θέσεις των ἑλαθον τὰ ὀδοιπορικὰ των ἀπὸ τὸ δημόσιον ἢ ἐταξίδευσαν ἐπὶ πιστώσει λόγῳ δημοσίας ὑπηρεσίας. Κατάδικος Νασόπουλος ἐν γνώσει ἀρμολιδίων ἀρχῶν ψηφοθηρῶν ἐν χωρίῳ αὐτοῦ.

Ἐποψήφιός Δήμαρχος Μεσολογγίου
Ι. Τσιμπουράκης.

Ἐκ Πειραιῶς, 3 Ἰουλίου ὥρ. 11 μ. μ.

Δημόσιος ἔλαβε ψήφους ὑπὲρ 570, κατὰ 1744, Μουτσόπουλος ὑπὲρ 4184, κατὰ 1130, Ὀμηρίδης Σκυλίτζης ὑπὲρ 1314, κατὰ 4000, ἦτοι Σκυλίτζης ὑπερέβη Μουτσόπουλον ψήφους 130.

Πᾶνος.

Ἐξ Αἰγίου, 16 Ἰουλίου.

Δήμαρχος Αἰγίου Φαραζούλης. Οὕτως εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πλοῦτου ὡς εἶδει ἀπῆντησεν ἡ δύναμις τῆς συνειδήσεως. Συγχαίρομεν καὶ ὑμᾶς δι' ὃν ἀνελάβετε ἀγῶνα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ.

Ἀνεξάρτητος.

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΜΗΧΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα 8 μ. μ. Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάραθον, Κυπαρισσίαν, Κατάκολον, Ζακύνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Κόρινθον.
Τρίτη 9 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρυραν, ἔνθα συναντᾶται μετὰ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα.
Πέμπτη 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Στυλῖδα καὶ Βόλον.
Σάββατον 8 π. μ. Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρυραν κατευθεῖαν (ἔνθα συναντᾶται μετὰ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκολον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.
Σάββατον 7 π. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Στυλῖδα καὶ Βόλον.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ

τὴν ὠραίαν αὐτὴν πρὸ τῆς Κηφισοῦς ἐξοχὴν, μπουρεῖτε νὰ εὐρητε ὅλας τὰς θερινὰς ἀναπαύσεις σας, εἰς τὸ νεώτιστον ὠραῖον, φωτεινόν, μεγαλοπρεπές, ἀνοιχτόκαρδο

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΑΡΟΥΣΙ

διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ φιλικῶλου καὶ εὐδιαθέτου νὰ γίνηται θυσία διὰ τοὺς πελάτας του κ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ Α. ΧΑΙΜΑΝΤΑ

Δωμάτια δι' ὕπνον ἐξοχικώτατα.—**Ἐπιπλα κατακαίνουργα.**—**Φαγητὰ τῆς στιγμῆς.**—**Κοτόπουλα καὶ πατάκια τῆς ὥρας.**—**Ρετσαῖντο σαμπάνια.**—**Μπίρα μπουτίλιας.**—**Νερὸ ἀθάνατο.**

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς τοῦ Μὴ Χάνεσαι: **64, 101, 110 μέχρι 130, 138, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431** νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.

ΔΙΝΟΡΑ

Ἐπεθύμει νὰ θέσῃ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἐπιθανάτου, καὶ νὰ γονυπετήσῃ παρὰ τὴν κλίνην του, κραυγάζουσα! συγγνώμην!

Ἡ ἀρελὴς αὕτη πεποιθήσις τοῦ δυστυχοῦς πρὸς τὸν δελεαστὴν τῆς θυγατρὸς του ἐφαίνετο ἱεροσυλία εἰς τὴν Δινόραν, καταπινοῦσαν τὴν συμφορὰν της, ὅπως μέχρι τέλους τοῦλάχιστον ὁ πατήρ της θωπεύεται ὑπὸ μιᾶς ἀπάτης: τῆς ψυχικῆς ἀγνότητος τῆς θυγατρὸς του.

Τὴν ἀπάτην ταύτην δὲν εἶμαρτο νὰ τηρήσῃ. Ἐν στιγμῇ διασπαραγμῶν δλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς της ἡ πτωχὴ κόρη ἀπεκάλυψε τὰ πάντα εἰς τὸν Φερῶ μίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐπανερχόμενος εἰς τὸ νευρικὸν του Κύριε Ἰέρσορ, ἐζήτησε μετὰ πυρετώδους ἐπιμονῆς ἀπὸ τὴν Βικτορίαν νὰ ὑπάγῃ καὶ παρακαλέσῃ τὸν κ. Σαντεναὶ νὰ ἔλθῃ.

— Γνωρίζεις τὸ μέγαρον, Βικτορία, δὲν εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, πήγαινε... θέλω νὰ ἔλθῃ.

— Δέ, θὰ ἔλθῃ! ἔλεγεν ἡ Δινόρα.

— Θὰ ἔλθῃ, ἂν τὸν παρακαλέσω, θὰ ῥθῇ! εἶνε ἓνα χαριτωμένο ἀγόρι, τόσῳ χαριτωμένο... Ἄς δοῦμε, Δινόρα, μὴ εἶσαι ἀγάριστη! δὲν εἶνε πολλοὶ νέοι ἄν κ' αὐτὸν ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Σιέρρα Φουέντας. Μὴν εἶσαι ἀγάριστη, σοῦ τὸ ξαναλέγω... Ἦθελα χαρτί. Ἦθελα νὰ τοῦ γράψω. Ἦθ' ἔλθῃ!

Ἡ Βικτορία, τυφλῶς ὑποταταγμένη εἰς τὸν Κύριον της, ἔβλεπεν ἐν χαρτοφυλάκειον, τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Φερῶ, ἀνακαθίσαντος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐστοίβασε προσκέφαλα διὰ ν' ἀκουμπήσῃ, καὶ ἔθετε τὸ καλάμαρι πλοσίων τοῦ ἀσθενοῦς, λέγουσα σιγὰ εἰς τὴν Δεσποινίδα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξωγωμένη καρδιά ἠτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ.

— Πρέπει νὰ κάνουμε πάντα τὰς θελήσεις των. εἶνε ἱερά!

Δῆλον ὅτι ὁ Φερῶ ἦτον ἤδη ἐπιθανάτος. εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἡ Δινόρα τὸν παρετήρει, κἀνισχον, τὴν κεφαλὴν του ταλαντευομένη ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἐπανεύρισκεν ἐπὶ τοῦ τοίχου σκιὰν μεγαλυνθεῖσαν, διὰ τῶν αὐτῶν καὶ φάντασμα τι κινήσεων. Πᾶσα ἡ ὑπάρξις του τότε ἐξηγείρετο πρὸ τῆς σκέψεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διὰ τῶν ἐρρητιδωμένων χειρῶν του, ἀσθμαίνων, καταβάλλων ἀγῶνα, ἔγραφε. πρὸς τίνα; πρὸς τὸν ἀπωλέσαντα τὴν κόρην του.

Ὁ Εὐγένιος Φερῶ δὲν ἔγραψεν εἰς τὸν Κύριον Δέ Σαντεναὶ, αὐτὴ ἡ Δινόρα ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν πρίγγιπα τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς. Ἐπεφυλλάσσετο νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως νὰ πληροφορήσῃ τὸν Ρενέ περὶ πάντων. Βραχίεια σιμειώσις, τυπωθεῖσα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνίγγειλε μόνον εἰς τοὺς ἀδιαφόρους ὅτι ὁ Κύριος Εὐγένιος Φερῶ, μυθιστοριογράφος, ὅστις ἔσχεν ἄλλοτε μικρὰν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ θὰ εἶχε ἀπὸ πολλοῦ ἀσημονηθῇ τὸ ὄνομα του, ἂν δὲν ἀνεμυγνύετο εἰς δικαστικὴν τινα ὑπόθεσιν, ἀπέθανε. Τρεῖς τέσσαρες, ὄχι περισσότεροι, ἠκολούθησαν τὴν κηδείαν, μετὰ τῶν ὁποίων Κύριος τις, τὸν ὁποῖον ἡ Δινόρα δὲν ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ Μοντμαρτ ἀπήγγειλε μικρὸν μάθημα φιλολογικῶς αἰσθητικόν, τελευτῶν δι' ἀποστραφῆς πρὸς τὸν Φερῶ, μετὰ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἶχαν ὁμιλήσει: «Γαίαν ἔχοις

ἐλαφρὰν, Φερῶ! δὲν θὰ καταλάβῃς φεῦ! ἀναμφιβόλως πρὸς τὴν θέσιν ἐν τῷ Πανθέῳ τῶν μυθιστοριογράφων, ἀλλ' ἡ Ἑταιρία τῶν Λογίων σοὶ ἐπιφυλάττει θέσιν περίλαμπρον, σοὶ τὸ ἐμνύω, ἐντὸς τῆς καρδίας της.» Ὁ Κύριος εἶχε στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου: θέσιν περίλαμπρον.

Ἡ Δινόρα ἐπεθύμει, προχωροῦσα πρὸς αὐτὸν, νὰ τοῦ εἶπῃ:

— Κοιμᾶται ἡσυχο; τόρα. Διὰ τί ἔρχεσθε νὰ ταραξέτε τὸν ὕπνον του;

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς της ἡ νέα κόρη ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῇ ἐξεγέρσεις μεσαῆς ἀγανακτήσεως. Πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποστῆ, πᾶν ὅ,τι ἔκαμαν νὰ ὑποφέρῃ ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος ἀπελθὼν ἀπλοῦκός, εἶχε καταλάβῃ τὴν καρδίαν της, ὡς χαλῆ. Κατέπληττε σχεδὸν τὴν Βικτωρίαν, ἥτις ἤρῳτα τί ἄρα γε εἶχε μέσα εἰς τὸ κεφάλι της «ἡ Δεσποινίς» καὶ ἤριστα τοιαύτας αἰφνιδίας καὶ συχνὰς ἀνασκιρτήσεις. Ἡ Δινόρα δὲν ἠσύχαζεν ἡ γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ τάφου, πλησίον τοῦ φαιῶ κισσοστολιστοῦ τοίχου, τοῦ χωρίζοντος τὸ κοιμητήριον ἀπὸ παραπήγματος λιθοζόου, ἐνθὰ οἱ ζῶντες κατασκευάζουσι μνημεῖα διὰ τοὺς νεκροῦς, ἐντὸς πλήθους πεπυκνωμένων μνημάτων, συννημένων πρὸς ἄλληλα, συναναμιγμένων μετὰ λίθων καὶ σιδηροχύτων κιγκλιδίων, ὅπου, κάτωθεν ὑψηλῆς καὶ περιεφθαρμένης ἀκακίας ἐκοιμάτο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς προσφιλοῦς συζύγου του βαυκαλούμενος ὑπὸ τῶν ψιθύρων τῶν ὄχημάτων, τοῦ τραμβάου, τοῦ κυματώδους θοριβοῦ τοῦ βουλευθᾶρ αὐοῦ Κλιού, ὁ Εὐγένιος Φερῶ, παρηγορούμενος ὀλίγον διὰ τὸν θόρυβον ὃν εἶχε προξενήσει παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ τῆς μεγάλης ἡρέμου σιωπῆς τῆς νεκροπόλεως.

Ἡ Δινόρα ἐδοκίμαζε σπαραγμοὺς ὄχι ἀμίκτους χαρᾶς.

Ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της πρὸ τῆς σκέψεως ταύτης, εἰς τὸ θέαμα τῆς προσπαθείας ἐνός θνήσκοντος, στρεφομένου πρὸς τὴν ἐγκυμοσύνην, ἥτις ἐξουδενίζεται ἐν τόσῳ φρικῶδει εἰρωνίᾳ, καὶ θλιθερὰ διηυθύνετο πρὸς ἐκεῖνον τὸν πνευματώδη καὶ σκεπτικτὴν πλάνον, μιᾶς στιγμῆς ἐραστὴν τυχοδιώκτην, ζελογιστὴν, ἐπίσκοπον, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της νὰ κινῆται, νὰ σφύεται πρὸς τὸν Φερῶ ἀνεπαισθήτως, καὶ εὗρισκεν ὅτι ἱπῆρχεν ἐκεῖ κλοπὴ τῶν πεποιθήσεων τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτόμως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἔκαμνε, τρομασμένη ἀκόμη ποῦ ἤκουσεν ἐν ἰλίαν ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ δωματίου τοῦ ἀσθενοῦς, ὡσεὶ ἡ φωνὴ της νὰ μὴ ἦτον ἰδικὴ της ἡ φωνὴ της, ἡ ὁποία ἠκούσθηκε:

— Μὴ γράρεις τίποτε! Μὴ γράφεις! ἀνέκραξε, ὁ κύριος Σαντεναὶ δὲν εἶνε ἀξίος νὰ τὸν εἰδέσῃ! Ὁ κύριος Σαντεναὶ εἶνε ἓνας ἄθ. . . .

Ἐσταμάτισεν, ἐστατική ἀπὸ τὴν κραυγὴν της, ἀπὸ τὴν χειρονομίαν της, ἀπὸ τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε ρίψει πρὸς τὸ κρεῖθᾶτι τοῦ θνήσκοντος, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῶν δακτύλων τοῦ Φερῶ τὴν ἠρημισμένην ἐπιστολήν, τὴν ἐπιστολήν δι' ἧς ὁ δυστυχὴς κῆχαριστη καὶ παρεκάλει τὸν πρίγγιπα.

Ἀπέμεινε ἐκεῖ, ἀκίνητος, καὶ θὰ εἶδεν ὅλην τὴν ζωὴν της διὰ νὰ ἀπέφυγε τὸ ἐρμείφυτον ἐκεῖνο τῆς ὀργῆς της κίνημα. Τεντωμένα τὴν παρετήρουν τὰ μάτια τοῦ Φερῶ. Καὶ τὴν παρετήρουν μέχρι τῶν μυχατάτων τῆς ψυχῆς. Ἡ χνία ἔρριπτε τὸ φῶς της συγχρόνως ἐπὶ τῆς λευκῆς κεφαλῆς τοῦ Φερῶ καὶ τοῦ τρομακτικοῦ προσώπου τῆς Δινόρας.

(ἀκολουθεῖ)